

Arrest

nr. 83 444 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. COPPENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chodogram. Op 22 maart 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde in Bangladesh wegens moord vervolgd te worden. Op 01 juni 2011 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd later in beroep gevolgd. Op 19 december 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde in de tussentijd niet teruggekeerd te zijn naar Bangladesh. U zou in de moordaanklacht tegen u ondertussen veroordeeld zijn tot 14 jaar gevangenisstraf. Ter ondersteuning van deze bewering legt u het vonnis, haar vertaling en de omslag waarin ze verstuurd werd, voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst verwijst het CGVS naar haar eerste beslissing waarin uw asielaanvraag, uw profiel én uw vluchtroute als ongeloofwaardig werden beoordeeld. U probeerde dit nu recht te zetten door een vonnis neer te leggen. Daarmee worden echter uw profiel en vluchtroute hoe dan ook niet aangetoond. Bovendien zijn uw verklaringen over het vonnis niet geloofwaardig. U verklaarde dat u op 30 juni 2011 veroordeeld werd tot 14 jaar (deze datum blijkt ook uit de vertaling van het vonnis). U zou voor het eerst vernomen hebben van dit vonnis in december 2011; voordien zou u hier niets van geweten hebben (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Tijdens uw eerste asielaanvraag luidden uw verklaringen volledig anders. U werd voor uw eerste asielaanvraag gehoord door het CGVS op 17 mei 2011. Tijdens dit gehoor verklaarde u zeer duidelijk dat er al een vonnis was uitgesproken in de moordaanklacht tegen u. U wist de datum van de uitspraak van dit vonnis niet juist, maar u wist wel dat u tot 14 jaar veroordeeld was en bovendien zou u het nieuws van uw veroordeling reeds in november 2010 vernomen hebben; u verklaarde aan dit vonnis te kunnen geraken (gehoorverslag CGVS 17/05/2011 p. 11). Daar het uiteindelijk door u voorgelegde vonnis dateert van 30 juni 2011 (zie datum vertalingen: "Date of Judgment: 30/06/2011), kon u een maand eerder, tijdens uw gehoor voor het CGVS onmogelijk weet hebben van het uiteindelijke vonnis. Bovendien kon u zeker geen weet hebben van dit vonnis sinds november 2010, meer dan een half jaar voor de uitspraak. U kon tijdens uw vorige gehoor voor het CGVS onmogelijk weten dat u tot 14 jaar veroordeeld was. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u toen gehoord had dat u mogelijks deze straf zou kunnen krijgen. Dit strookt echter niet met uw verklaringen afgelegd voor het CGVS op 17 mei 2010, waar u duidelijk sprak van een veroordeling. Bovendien kunt u niet verklaren hoe uw advocaat maanden voor het uiteindelijke vonnis, de maat van de veroordeling al kon weten (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze vaststelling breekt het geloof in de authenticiteit van het door u voorgelegde vonnis volledig af. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt overigens dat vervalste documenten schering en inslag zijn in Bangladesh. Voorts verklaarde u dat u niet in contact stond met uw familie in Bangladesh, daar uw tegenstanders anders te weten kunnen komen waar u zich bevindt. U zou zich dus aan het verstoppen zijn. U werd geconfronteerd met uw Facebookaccount. U gaf aan dat het om uw eigen Facebookaccount zou gaan (gehoorverslag CGVS p. 5). Op deze account staat duidelijk en volledig publiek uw huidige adres in België. Dit strookt niet met uw bewering dat u zich uit vrees dient te verstoppen. Iedereen die uw naam invoert op Google, kan aan uw huidige adres komen. Dit bevestigt verder het vermoeden dat u geen vrees voor vervolging in Bangladesh kent. U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerd vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in combinatie met het algemeen beginsel van redelijkheid.

Verzoeker betoogt dat het voor hem als leek niet duidelijk was in welk stadium van de procedure hij zich bevond. Immers blijkt ook uit het voorgelegde vonnis dat op 20 juni 2010 alsook op 25 november 2010 aanklachten tegen hem werden geformuleerd, waarin ook wordt verwezen naar het strafwetsartikel waartegen door verzoeker beweerdelijk inbreuk werd gemaakt. Gezien de bijzondere omstandigheden van het moment is het volgens verzoeker niet onmogelijk dat hij bepaalde proceduremomenten die reeds voor het effectieve vonnis plaatsvonden als teken ervoer dat de gevorderde straf ook effectief de straf zou zijn die wordt uitgesproken. Verzoeker vraagt aandacht voor het feit dat het gegeven dat vele

documenten uit Bangladesh worden nagemaakt, voor hem een ernstige hindernis vormt in zijn pogingen de waarachtigheid van zijn verhaal aan te tonen. Desalniettemin probeert hij alle mogelijke documenten op te vragen die kunnen aantonen dat er naast het reeds voorgelegde vonnis wel degelijk een volledig strafdossier tegen hem bestaat. Evenwel is hij daartoe tot op heden niet in geslaagd. Wat betreft de inconsistenties in zijn asiolverhaal stelt verzoeker dat het niet zeldzaam is dat ook bij werkelijke vrees voor vervolging er toch heel wat inconsistenties in het relaas sluipen. Verzoeker besluit dat hij al het mogelijke gedaan heeft om zijn verhaal te staven en zet zijn pogingen verder. Verzoeker benadrukt dat het een echt vonnis betreft en dat hij bij een eventuele terugkeer de gevolgen van het voorgelegde vonnis zal ondervinden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van het door verzoeker aangevoerde middel met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens. Evenwel merkt de Raad op dat hij, gelet op de volheid van rechtsmacht, bevoegd is alle objectieve gegevens van het dossier in rekening te brengen die relevant zijn voor de beoordeling van het asielaanvraag. Bij de beoordeling van de zaak houdt de Raad dan ook rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze die resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. De weigeringsbeslissing die genomen werd door de commissaris-generaal, werd bij arrest nr. 68 830 van 20 oktober 2011 door de Raad bevestigd. Het gezag van gewijsde van dit arrest omvat de vaststelling dat ernstig getwijfeld mag worden aan verzoekers beweerde politieke engagement, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beschreven vluchtroute en dat de neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de commissaris-generaal in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad is gebonden door dit arrest en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen. Deze betreffen een vonnis waaruit moet blijken dat verzoeker ondertussen veroordeeld is tot 14 jaar gevangenisstraf.

2.4. Op basis van het bij zijn huidige en tevens tweede aanvraag nieuwe bijgebrachte document kan niet zomaar worden aangenomen dat de feiten waarvan verzoeker eerder melding maakte opeens geloofwaardig zouden zijn geworden. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenuen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, naast het feit dat reeds werd vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers profiel en vluchtroute, ook zijn verklaringen over het vonnis niet geloofwaardig zijn. Immers blijkt dat verzoeker tijdens zijn vorige gehoor verklaarde

veroordeeld te zijn tot 14 jaar, terwijl het voorgelegde vonnis van latere datum dan het gehoor is. Bovendien blijkt uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt dat vervalste documenten schering en inslag zijn in Bangladesh. Ondanks verzoekers verklaringen dat hij niet in contact treedt met zijn familie uit angst ontdekt te worden door zijn tegenstanders, blijkt verzoeker een Facebook-account te hebben met zijn adresgegevens. Bijgevolg is verzoekers asielaanvraag niet aannemelijk.

2.5. Verzoeker tracht de vastgestelde discrepantie tussen zijn verklaringen en de datum van de veroordeling zoals die blijkt uit het voorgelegde vonnis te verklaren door te stellen dat het voor hem als leek niet steeds duidelijk was in welk stadium van de procedure hij zat. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat verzoeker bij zijn vorige gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 mei 2011 uitdrukkelijk verklaarde: *“ik hoorde dat ik veroordeeld werd, ik kreeg 14 jaar {..}”*. Wanneer hem gevraagd wordt: *“wanneer vonnis?”* antwoordde verzoeker: *“Datum weet ik niet, kreeg info per telefoon.”* Deze informatie zou hij in november 2010 gekregen hebben en verzoeker verklaarde verder te zullen proberen het vonnis in handen te krijgen. Voorts verklaarde verzoeker dat ook zijn vader en broers veroordeeld werden tot levenslang. Wanneer nog gevraagd wordt: *“u werd in absentia veroordeeld is dat mogelijk in Bangladesh?”* antwoordde verzoeker: *“Natuurlijk gaat dit.”* (administratief dossier, gehoor CGVS, 17/05/2011, stuk 10 (1), p. 11). Uit voorgaande blijkt onomstotelijk dat verzoeker op 17 mei 2011 uitdrukkelijk verklaarde dat er op dat ogenblik al een vonnis tegen hem gewezen was waarbij hij tot 14 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. Gelet op deze verklaringen die niet aan duidelijkheid te wensen overlaten en die niet voor enige interpretatie vatbaar zijn, is verzoekers betoog dat hij als leek de stand van de procedure niet kende, niet aannemelijk. Waar verzoeker nog wijst op andere data in het vonnis over aanklachten, waarin ook wordt verwezen naar het strafwetsartikel waarop verzoeker inbreuk gepleegd zou hebben, dient gesteld dat dit evenmin afbreuk kan doen aan voorgaande vaststelling dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er al op het ogenblik van zijn gehoor op 17 mei 2011 een vonnis tegen hem was uitgesproken. Dat verzoeker bovendien wel duidelijk het verschil kent tussen een aanklacht en een vonnis blijkt uit het feit dat hij tijdens datzelfde gehoor op 17 mei 2011 verklaarde dat de chairman op 11/02 een aanklacht tegen hem indiende (administratief dossier, gehoor CGVS, 17/05/2011, stuk 10 (1), p. 9) en dat, wanneer hem gevraagd wordt naar de juridische stand van zaken, verzoeker nadien verklaarde veroordeeld te zijn geweest en dat hij de informatie over het vonnis in november 2010 kreeg (administratief dossier, gehoor CGVS, 17/05/2011, stuk 10 (1), p. 11). Het argument dat verzoeker bepaalde proceduremomenten die reeds voor het effectieve vonnis plaatsvonden als teken ervoer dat de gevorderde straf ook effectief zou worden uitgesproken kan, gelet op bovenstaande pertinente vaststellingen, dan ook niet overtuigen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij alle mogelijke documenten probeert op te vragen en dat er naast het reeds voorgelegde vonnis – waar, zoals uit de bespreking hoger blijkt, geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, gelet op de vastgestelde discrepanties alsook het feit dat blijkt dat veel documenten uit Bangladesh vals zijn – nog een volledig strafdossier bestaat, wijst de Raad er op dat in het licht van voorgaande verzoeker met dergelijke blote beweringen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet kan herstellen.

Verzoeker erkent bovendien dat zijn asielaanvraag inconsistenties bevat. Zijn betoog dat dit echter niet zeldzaam is in asielaanvragen, kan geenszins overtuigen. Immers, van een asielzoeker mag verwacht worden dat de ingrijpende gebeurtenissen die zijn asielaanvraag kenmerken in zijn geheugen gegrift staan en dat hij hieromtrent eenduidige verklaringen kan afleggen, waartoe verzoeker echter in gebreke is gebleven.

2.6. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER